

Lucian Dan Teodorovici

RÁGÓGUMI¹

- *Gumă de mestecat* -

Szűk két órával korábban ismertem meg a bárban, és úgy döntöttem, kiveszek egy szállodai szobát, így fektetem be feleségem megtakarított pénzét. Mielőtt megismertem a nőt, szánakozva és undorodva gondoltam a nejemre, aki egyebet sem tud, mint főzni naphosszat, veszekedni és rendet rakni a lakásban, mintha egyáltalán lehetne még rendetlenség ott annyi rendezgetés után. Átkoztam a balszerencsémet is, hogy megvert egy ügyefogyott gyermekkel, aki naponta többször rosszul lesz, és állandóan leokádja valamelyik lábam, mintha a mosdó csupán egyéb dolgok elvégzésére szolgálna. De mit számít most mindez? A nő épp vetkőzik, buja mozdulatokkal a zene dallamára, hozzám lép, megcsókol, csábító mosollyal megfogja a kezem, és ráteszi a mellére...

- Kérsz egy mentolos rágógumit? - kérdezi, és az elégedettség, amely kezdett eluralkodni rajtam, nyomban tépelődésviharrá változik. - Szép az ínged, teszi hozzá mintha találomra, gondolom, egy halom pénzedbe került.

- Ajándékba kaptam...

Az elkövetkezőkben nem történik semmi, egészen reggelig. Képtelenség lefeküdnöm vele, annyira feszélyezett vagyok. Ez a lány valószínűleg azt gondolja rólam, hogy na, még egy nyomorult, aki hetekig nem mos fogat. Ha a feleségem lenne a helyében, gúnyosan szembe-röhögném - egyszerűen nem éri meg a fáradozást, hogy fogat mossak, mielőtt megcsókolom.

Reggel a lány együttérzést és megvetést egyaránt tanúsító mosolyt dob felém, én pedig szomorú vagyok, száналmasan szomorú, főleg amikor eszembe villan, hogy haza kell mennem, és ott az vár rám, amit az Úristen, sajnos, elfelejtett kiirtani: a házasság kétségbeejtő és morcos egyhangúsága.

Hazaérve, nem egészen egy órán belül, háromszor mosok fogat, ügyet sem vetek a feleségemre, aki a konyhában takarít, és pusmogva átkozza

1 A szerző 96-00. *Povestiri* című kötetéből (internetes kiadás - LiterNet, 2002).

a boldogtalan sorsot, amely a nevem viseli; átöltözöm, megpucolom és bekenem krémmel a cipőmet, amelyet a fiam, természetesen, leokádott korábban, kimegyek a házból, taxiba ülök, majd kiszállok annál az üzletnél, ahol interjún veszek részt a meghirdetett gondnoki állásért. A folyosón szakállas fickó álldogál, azt állítja, ő is ugyanazért van itt, mint én. Bár ellenjelöltem, nem átallok beszédbe elegyedni vele.

- Komoly CV-d van? – érdeklődöm, némi lámpalázzal.
- Egy állami üzletnek voltam a gondnoka – feleli. – Felszámolták.
- Az állást?
- Az üzletet. Diszkót csináltak a helyébe.
- Élelmiszer? – kérdezem.
- Hogyhogy? Diszkó!
- Élelmiszerben utaztál?
- Nem. Textiláruban.

Megnyugszom. Textiláru, hah! Jóval nagyobb tapasztalatom van, mint a szakállasnak, még csak nem is dolgozott ezen a területen. Laza mosollyal szemlélem, némi szánakozást is engedek belevegyülni, főként, amikor látom, hogyan gyűrögeti kezében az ósdi svájci sapkát, ami, ugye, izgatottságról és szinte a megalázkodásig menő szerénységről árulkodik. Felsőhajtok, és azt mondom magamban: bár igazságtalan ez így, egyesekre a szerencse nem mosolyog rá bizonyos alkalmakkor.

- Kérsz egy rágógumit? – kérdezi. – Mentolos.

Minden átmenet nélkül elmelegedek, talpamtól a fejem búbjáig, s ettől rém ingerült leszek.

- Miért?! – ordítok rá, és úgy képzelem, lerí rólam az izgalom.

A fickó őszintén megrökönyödik reagálásom láttán, pár másodpercig mereven bámul rám, aztán elfordítja a fejét, és hirtelen elmélyülten tanulmányozni kezdi a falakat.

- Miért csinálod ezt velem? – erősködöm, annak ellenére, hogy kérdésem némileg okafogyott, megválaszták már a sejtelmeim és a gyanakvásom.

- Mit csináltam veled, jóember?! – védekezik a szakállas, ártatlan szemekkel. – Megkínáltalak egy rágógumival, szívességből...

- Szívességből – utánozom gúnyosan – hát persze! Hülyének nézel? Értetlenül rázza a fejét.

- Szívességből, hallj oda! – folytatom. – Ezt nem veszem be! Inkább mondd meg őszintén: büdös a szájam?

- Nem, jóember, nem büdös.

- S akkor miért?

- De hát már elmondtam...

Egy ideig csend, közben számtalanszor kétségbe vonom magamban beszélgetőtársam őszinteségét.

- Adhatsz egyet – tájékoztatom a szakállast, elmékedéseim lezárultával.

- Mit adjak?

- Hát amit az előbb felajánlottál. Egy rágógumit.

- Sajnálom – mondja. – A szájamban van. A reagálásodból úgy vettem ki, nem kéred.

Komorán nézek rá, átkozom magamban az álnokságát, aztán felálló a székről, kirohanok az ajtón, és futva keresek a környéken egy bármilyen bódét, azt remélve, vehetek valamit, ami felfrissíti a leheletem. A keresés nem bizonyul rövidnek. Fáradtan és izzadtan érek vissza fél óra múlva az állásinterjú helyszínére, mentolos cukorkával szájamban. Egy nőt és egy férfit találok ott, éppen készülnek bezárni az üzlet ajtaját.

- Mi történt? Itt egy állásinterjú lesz – mondom, és érzem, ahogy eláraszt egy sereg, egyelőre meghatározatlan izgalom.

- Éppen véget ért, uram.

- Az lehetetlen! – kiáltok fel, és a bosszúság azonnal előbukkan hanglejtésemből. – Én az interjúra jöttem, nem látják?! Itt állok maguk előtt, jöttem az interjúra!

- Elkésett – mosolyog rám szívélyesen a nő. – Már megvan a döntés, felvettük az egyetlen jelentkezőt. Sajnálom. Egyébként, tudja, mi nagyra értékeljük a pontosságot, tájékoztat végül.

Magyarázhatnám a bizonyítványom, leordíthatnám a fejét, vagy könyöröghetnék, hogy adjon még egy esélyt. De aztán rájövök, hogy nem lelkesedne túlságosan, ha előadnám a késésem okát, néhány bocsánatkérésbe göngyölten. Úgyhogy leverten távozom, már arra gondolva, mit vet ezúttal szememre a feleségem, rossz májú megjegyzéseire a barátaim társaságában, pókerezéssel elvesztegetett éjszakákkal kapcsolatban – mert ő úgy tudja, ezzel telnek az éjszakáim, amikor nem vagyok otthon. Elfog az önsajnálát arra a gondolatra, hogy

továbbra is kénytelen leszek elviselni a családomban lévő egyhangúságot, illúziók nélküli várakozásba gyömöszölt napok hosszú sorát, a feleséget, aki csak azért tátja ki a száját, hogy veszekedjen, a gyermeket, aki kitartóan leokádja a cipőmet...

Felszállok egy villamosra, mert a mély reménytelenség a munkába állásomat illetően elnyomja bennem a taxizás kényelmességét. Adott ponton egy szívélyes behemót szólít meg, és derűsen mutatja fel az ellenőri igazolványt, majd tudatja velem, hogy a villamoson történő utazáshoz jegyet kell váltani. Amikor végre-valahára megértem, mit akar tőlem, hideg izzadság hárttyája futja be gerincem, míg a küszöbön lévő büntetésre gondolok.

Miközben a fickó megírja a nyugtát, keserűen előhalászom zsebemből azt a néhány bankjegyet, ami megmaradt a feleségem által nehéz napokra félretett pénzből, és átnyújtom az ellenőrnek. Ő változatlan szívélyességgel mosolyog rám, és úgy vonja meg a vállát, mintha azt mondaná: „Mit lehet tenni, undorítóan mocskos az élet, s ha te egy lökött vagy, mindig gondolnod kell arra, hogy létezhet egy náladnál dörzsöltebb lökött is, aki még undokabbá teszi számodra.”

Úristen, micsoda élet! Magam alatt vagyok. S ez elegendő ok lenne arra, hogy a napom többi részét egy lebujsban töltssem.

Gyermekem a tévé előtt találok, dalolgat, fölöslegesen tapsol hozzá, és összevissza forgolódik, aminek alapján ismételten megállapítom, hogy idióta, esélye sincs a gyógyulásra. Feleségem a konyha padlóját mossa fel épp, ott, ahol reggel is tette, én pedig odalépek hozzá, és megesókolom, undorító rutinból. Unottan vizszonozza, aztán visszaáll munkapozícióba, az esztétikum iránti teljes tiszteletlensége jelélül képembe tolvá impozáns farát... Harcias gesztus, tény és való; válasz arra a késlekedésre, amelyet reggel óta sikerült összehoznom.

- Sajnálom - mondom közömbösen, miközben engedem agyamnak, hogy ráérősen válogasson az eddig használt kibúvók között. - Haragszol az elmúlt éjszaka miatt, ugye?

Nem felel.

- Késtem, mert... Na de ez úgysem érdekel téged. Az... az volt, hogy megnyertem pókeren néhány leosztást.

- Mennyit? - hallom sivár hangját.
- Mennyit nyertem? Hát, izé... De mi a franc?! Semmi értelme - mondom, legyintve egyet üresben, mint akinek minden mindegy.
- Reggel felé az egészet elveszítettem.

- A megtakarított pénzem, ugye?

Nem érzem úgy, hogy erre reagálnom kéne.

- Ugye, te semmirevaló?! - erősít rá, hangosabbra váltva. Felém fordul, és rám szegezi mereven a tekintetét, hasztalanul reménykedve abban, hogy mindez valamilyen hatással lesz rám. - Már nem is válaszolsz?! Reggel óta nem méltóztatsz szólni hozzám - mondja, rövid szünet után, ami csak arra alkalmas, hogy a közönyömet erősítse. - Hibásnak érzed magad?

- Hibásnak?! - csodálkozom rá, miközben megvető mosolyt engedek meg magamnak.

Dühösen fújtat - egyféle rőfögés ez, benne, nyomokban, némi intelligencia.

- Legalább valóban pókereztél volna az éjjel! De nem! - vonja le a határozott következtetést, én pedig halvány erőfeszítést sem teszek arra, hogy megvédjem magam.

S mivel a beszélgetés, úgy látom, nem tartogat már semmi érdekeset, nem tehetek egyebet, mint mély sóhajtással távozom a helyiségből, és leheveredem a kanapéra, abban reménykedve, hogy nyugtom lesz.

- A gyermek egész nap okádott - robbantja fel hangja a csend illúzióját -, gyógyszerre sincs pénzem, te pedig semmi egyébre nem vagy képes, mint lopni a napot, szórni a pénzt, és... Jaj, Istenem, hogy az ördögbe' tudtam ilyen marhaságot csinálni, hogy hozzád mentem?! Voltak olyan udvarlóim, akik ma már milliomosok, érted?! Nem is milliomosok, milliárdosok!

A konyhából üvöltözik rám, aztán, kis idő múlva, hallom, zokog; egy másik főlöszleges fortély, ami egyebet nem tud kiváltani belőlem, mint viszolygást. A gyermek tovább tapsol, közben a plafon felé köp, majd utánaugrik, hogy a szétszóródó nyál néhány csöppjét elkapja. Hamarosan hányni fog. Úgy tanulmányozom, mint valami kuriózumot, de az is lehet, magamra erőltetem, hogy így szemléljem, mert másképp elfog az undor.

- A gyermek idióta - mondom. Aztán elheveredem, befelé fordulok, és lehunyom a szemem. - Faképnél hagytak volna a milliárdosaid, folytatom suttogva, ha egy ilyen hülyegyereket szülsz nekik.

Nem tudom, mennyit alszom, tulajdonképpen abban sem vagyok biztos, hogy elaludtam. Annyit tudok, hogy közben, adott ponton, eldöntöm, újból munkahelyet keresek. Lázasan végigböngészem az összes állásajánlatot az újságban, és rátalálok egy fölöttébb megfelelőre, ami igencsak találó nekem.

A megbeszélt időpontban megjelenek az épületben, ahol az állásinterjú lesz, frissen, kifogástalan öltözetben, sugárzik rólam a derű, és, a biztonság kedvéért, két darab mentolos rágógumi a szájamban.

Beinvítálnak, egy íróasztal mögül élemedett korú hölgy néz végig tetőtől-talpig, szándékosan az orra hegyéig előretolt szemüvege fölött. Aztán egy fotelre mutat, és arra biztat, foglaljak helyet.

Végigolvassa a rövid bemutatkozást, amelyet átadtam neki, rezzenetlen arca nem árulja el, hogy mit gondol papírra vetett soraimról.

- Nem írt semmiféle mottót - állapítja meg, elviselhetetlenül sipító hangon, amely rettenetesen ismerősnek tűnik számomra.

- Nem értem.

- Nem tudja, mit jelent a mottó? - álmélkodik. - Hah!

Megpróbálkozom egy elfülő „De igen”-nel, ám egy határozott kézmozdulattal leállít. Aztán rámered még egy ideig a személyes dolgaimról tájékoztató papírlapra, majd így folytatja:

- Alapos tapasztalata van, nem mondom, hogy nincs. De nem tüntetett fel semmiféle mondást, ami jellemezné, valamiféle aforizmat, ami a vezérelve lehetne. - Aztán hozzáteszi, mindentudóan:

- Ezt jelenti a mottó. Arra kérem, gondolkodjon ilyesmin.

- Most? - kérdem, elcsodálkozva egy ilyen igényen, rádöbbenve ugyanakkor, hogy a hangja a feleségemére hasonlít, mégpedig szörnyen.

- Hát mikor? - csikordul a válasza.

Agyamban feltolul egy rakás elhíresült aranymondás, az „Aquila non capit muscas”-tól a Murphy-törvényekig, de semmi olyan köztük, amivel elégedett lennék, ami lelki-gondolati mélységem felfedné. Egy vers jut eszembe, de egyetlen sorára sem emlékszem pontosan.

- Gyerünk, kigondolt már valamit? - veszíti el türelmét a hölgy az íróasztal mögött.

- Ülök és nézem a méhben rekedt kutyákat, meg nem született emberekbe, ahogy belemarnak - mondom csendesesen, néhány pillanatyit tétovázás után.

Megrökönyödve néz rám, pillanatnyilag tök fölöslegesnek bizonyuló szemüvege fölött.

- Miféle kutyák, elment az esze?! Hogyhogy kutyák? Mi ez?

- Nichita Stănescu, azt hiszem. Nem egészen emlékszem a verssorokra, de ez az én mottóm.

- Aha - világosodik meg, de nem veszi le rólam merev tekintetét. - Szokott magának bűzleni a lehelete? - kérdi váratlanul, rövid szünet után.

Ismét lerohannak az izgalmak. Sikerült zavarba hoznia azzal, hogy ilyen közvetlenül rám kérdezett, főként, hogy eléggé nehezemre esik pontosan válaszolnom.

- Nem... Legalábbis nem hiszem. Két rágógumi van a számban. Vagy nem is tudom... Bűdös a leheletem, hölgyem?

- Hát miért vásárolt rágógumit?

A kérdésre nem érkezhetsz semmiféle konkrét válaszra, mert bármit felelnék, a hátrányomra lenne.

- Nem tudom - mondom kínomban.

- Nem tudja?! - emeli fel a hangját, rém rondán nézve rám.

- Sajnálom, tényleg nem tudom.

- Nem kapja meg az állást - értesít a döntéséről, továbbra is teljesen közömbös arccal.

A pillanat fölöttébb kényes, de őrzök azért néhány reménysugarat.

- Mi lehet az oka ennek? - próbálok eligazodni.

- Az, hogy buta.

- Nem vagyok az. Tényleg!

- Akkor azért nem veszem fel, mert bűzlik a lehelete.

- Képtelenség! Két rágógumi van a számban!

- Hát épp ez az. Két rágógumi van a szájában. Miért is?

Rádöbbenek, hogy itt már semmi nem segíthet.

- Nem a szájam bűzlik, nyanya! Feleség s zakkant gyermek szaga érzik rólam.

Az öregasszony váratlanul röhejes, szenilis filozófussá változik, legalább száz éves, csillogó, aszimmetrikus szemei vannak, és kéjesen szopogat egy vodkás üveget.

- Hogy tudtál ennyire hülye lenni - mondja, abbahagyva az ivást -, hogy megnősültél? A házasság olyan, mint a rágógumi: egy ideig finomnak tűnik, aztán elveszíti az ízét. Látod, kellett neked házasság?! Nyúlik, mint a rágógumi, se vége, se hossza. Egyszerűen nem akar véget érni... Tee, tökfefj!

Az aggastyán egészen elégedettnek tűnik, hogy milyen metaforát fabrikált, elkezd zajosan, rekedten röhögni, aztán köhögni, és az íróasztalt elárasztja a szájából otrombán, bőségesen kibuggyanó vodkával.

A jelenet akkor szakad félbe, amikor feleségem a nevem kiáltja, és én felébredek. Megállapítom, hogy minden olyan, mint korábban, felidézem, hogy hazajöttem, miután megbüntettek a villamoson, és fáradtan leheveredtem a kanapéra...

- Lehet jönni enni - mondja.

Leülök az asztalhoz, megsimogatom a gyermekem fejét, ő leokádja a lábam, feleségem csendben letörli, minden visszatér a normális mederbe.

- Talán meg kéne nézze egy másik orvos is - fejtem ki a véleményem, a gyermekre mutatva.

- Te ma éjjel nem pókerezni voltál - mondja a feleségem, eleresztve füle mellett a szavaim.

Rádöbbenek, hogy ezt a témát képtelenség kikerülni. Átmenetileg rögeszméjévé vált.

- Az egyik barátom elhívott magához - világosítom fel, nemtörődöm hangon.

- A gyermeknek beadok minden előírt gyógyszert - nyugtat meg a nejem. - Illetve nem az összest, mert nincs pénzem mindegyikre. Viszont a számárköhögés amúgy sem múlik el egykönnyen. Normális, hogy hányik, megmondta az orvos. Melyik barátodnál voltál?

- Nem ismered. Soha nem hívtam el hozzánk.

Földhöz vágja a törülközőt, amivel éppen a kezét szárítgatta, és sírni kezd.

- Szeretőd van, ugye?

- Nincs.

Szokása szerint néhány pillanatig mereszi rám a szemét, könnyei a levesestányérba csorognak.

- Ma állásinterjúra kellett volna menned, nem? Szerintem a közelében sem jártál.

- Hogyhogy nem jártam?! Hagyj békén, a francba!

Bár őszintén lázadok, szavaim nem hangzanak eléggé hihetően.

- Szeretőd van - mondja keserűen.

- Nem igaz, basszak bele a kurva életbe! - káromkodom, az elmúlt éjszakára gondolva.

- A gyermek beteg. Megkérlek, ügyelj, miket mondasz előtte. Az orvos szerint nyugalomra van szüksége, mert sok más problémája is van.

- Sok más probléma? Mi köze van a szamárköhögésének az értelmi fogyatékoságához? Mindegy, te jobban tudod. Hallj oda, szamárköhögés egy tizennégy évesnél! Basszam a rohadt életjét!

- Neked szeretőd van - tart ki a feleségem fölöttébb fárasztó rögeszméje mellett. - Ma háromszor mostál fogat, mielőtt elindultál az úgymond állásinterjúra. Amikor hazajöttél, ismét mentaillatú voltál. Mit gondolsz, mégis hogyan tűröm el én ezt?

- Az *úgymond* állásinterjúra? Micsoda birka vagy, te fehérnép! Esküszöm, hogy az interjún voltam. Emiatt vettem a cukorkát is, hogy odamehessek.

- Miért? Ez a kérdés! - erősködik.

- Miért? Miért? Miért? - majmolja a gyermek.

Megcsapom kézháttal, aztán próbálom felvilágosítani a feleségemet.

- Nincs semmiféle szeretóm. Nem mondom, hogy nem szeretném, ha lenne, azt mondom, hogy nincs! Attól tartottam, hogy bűzlik a szájam. Tudod, hogy van ilyenkor, startból jó benyomást kell kelteni, ha azt akarja az ember, hogy felvegyék. Mennyi az idő?

A gyermek sír, köhög és hányik.

- Miért csaptad meg?! - üvölti a feleségem. - Tudhatod, mennyire érzékeny!

- Nem akartam megcsapni. Néha túlságosan felhúszom magam. Hány az óra?

- Én elhagylak, tudd meg.

- Nincs nekem akkora szerencsém. A francba, megmondod végre, mennyi az idő?

- Mit érdekel téged? Félsz, hogy nem érsz oda idejében a szeretőd-höz?

- Fel akarom kötni magam, válaszolom nyugodtan. Mit szólsz hozzá? Akarom tudni, hány órákor akasztom fel magam.

Feleségem még hevesebben zokog, teátrálisan rázkódik, irdatlan mellei visszataszítóan csüngenek, folyamatosan himbálózva a felsőtes-tét fedő, elnyűtt blúz alatt.

- Ma elhagylak - szólal meg, miután kisírta magát. - Nem bírom tovább. Pénzt nem hozol a házba, sőt, mindent elvesz, amit meggyűj-tök. A gyermek fogyatékos, és te megütöd...

- Sajnálom, hogy ezt tettem, fel tudod fogni végre?!

- Ezenkívül - folytatja, ügyet sem vetve a közbeszólásomra - elkezdte naponta háromszor fogat mosni, és mentolos rágógumit rágsz... Világos, hogy szeretőd van. A folyóiratban azt írja, hogy ha egy férfi feltűnően sokat kezd foglalkozni a külsejével, s azzal, hogy ápolt legyen, azt jelenti, szeretője van. Én elhagylak!

- Melyik folyóiratban? Miféle folyóirat? Hát milyen folyóirat az, amelyikben írja, hogy a férfi...? A nyavalya törjön ki, te asszony!

Felállok a székről, és hirtelen mozdulattal, amelyet meg se próbálok mérsékelni, elhajítom az előttem lévő tányért. A leves lecsorog a konyha falán, barnás nyomot hagyva maga után, amelyben néhány szál laska csúszkál. Otromba nyom, mint minden, ami körülvesz. Nem szólok már semmit, papucsban megyek ki az ajtón, mert a cipőm ragacsosan piszkos, szokás szerint. Teszek néhány lépést az előtérben, meggondolom magam, visszamegyek, lekeverek egy hazait a gyermek-nek, üvöltök:

- Soha többé ne okádd le a cipőmet, megértetted?! Nem bírom elviselni már!

Kirohanok a lakásból, idegesen sétálok fel-alá a tömbház előtt, elszívok egy cigarettát, közben újfent szánakozok egy sort magamon, a nyomor miatt, ami körülöttem... Pár perc múlva elindulok felfelé a lépcsőn, hogy visszamenjek a lakásba. Az első emeleten cigányasszony álldogál, zacskó tökmaggal a kezében, fekete fogai között szűrve a szót fordul felém, biztat, vásároljak tőle.

- Nem szeretem a tökmagot - mondom, és megpróbálom kikerülni.
- Akkor - erősködik a cigányné - talán szeretne egy csomag rágógumit a naccsás úr.

Megragadom a hajánál fogva, és kéjes élvezettel gyomorszájon vágom. Üvölteni kezd, elesik, legurul a lépcsőn. Két lakásajtó is kinyílik, szomszédaim nagyon idegesnek mutatkoznak. Egyikük lemegy néhány lépcsőfokot, és arról tájékoztat odalentről, hogy megöltém a cigánynét. Kacagni kezdek.

- Úgy kell neki! Mostantól árulja máshol a rágógumiját!

Rövid időn belül, a szomszédoktól kapott riasztás nyomán, két rendőr érkezik, egyszerre ingerültek és unottak. Megpróbálnak bilincsbe verni. A feleségem zokog, én derűsen káromlom a törvény embereit, míg tizennégy éves gyermekem a nappali közepén ugrándozik, ostobán, mint mindig, tapsol és próbál elénekelni valamit:

- Egy elefánt, egy elefánt...

Elakad, néhány másodpercig tétovázik, arra várva, hogy eszébe jusson a folytatás, kinézi magának a legközelebbi falat, kétszer egymás után fejfel nekicsapódik, aztán boldogan hahotázik, és ismét tapsolni kezd.

- Egy elefánt hintáztatott egy vékonyka cérna...

Hirtelen elhallgat, köhög, aztán közelebb lép, és leokádja az egyik rendőr lábát.

Szonda Szabolcs fordítása

LUCIAN DAN TEODOROVICI (1975, Radóc/Rădăuți): az új román prózaíró nemzedék markáns képviselője, műveit számos európai nyelvre lefordították. Magyarul *A bábmester börtönévei* címmel jelent meg a nevét széles körben ismertté tevő *Matei Brunul* című regénye, az első szépirodalmi mű, amely kísérletet tesz az egykori román büntetés-végrehajtás ábrázolására. Drámaíróként és irodalmi szerkesztőként (a jászvásári Polirom Kiadó munkatársaként) is jelentős a tevékenysége. Magyarul még a *Circul nostru vă prezintă*: című prózakötete is olvasható, *Cirkuszunk bemutatja*: címmel (2009). 2017-től a jászvásári (Iași) Román Irodalmi Múzeum igazgatója.